

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-83/17-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća, uz višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Općine G., G., kojeg zastupa D. Š., odvjetnik u Ž., protiv tuženog Povjerenika za informiranje, Fra Grge Martića 14, Zagreb, uz sudjelovanje zainteresirane osobe F. M., G., radi poništenja rješenja o ostvarivanju prava na pristup informacijama, na sjednici održanoj 6. srpnja 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje: KLASA: UP/II-008-07/16-01/74, URBROJ: 401-01/06-17-04 od 27. ožujka 2017. te se potvrđuje rješenje Općine G. KLASA: UP/I-008-02/15-01/01, URBROJ: 2212/06-03-15-1 od 8. prosinca 2015.

Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove postupka u iznosu od 2.500,00 kuna + pdv 25% 625,00 kuna = 3.125,00 kuna.“

Obrazloženje

Tužitelj je rješenjem od 8. prosinca 2015. korisniku F. M. omogućio djelomičan pristup informaciji o korisnicima socijalne pomoći u Općini G. u prvom polugodištu 2015. godine. Protiv tog rješenja korisnik je izjavio žalbu koju je tuženik osporavanim rješenjem djelomično usvojio.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništavanje tuženikovog rješenja (čl. 22. st. 2. t. 1. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS).

Tužitelj u tužbi tvrdi da tuženik kod donošenja rješenja nije u dovoljnoj mjeri ocijenio zaštitu osobnih podataka korisnika socijalne pomoći temeljem Zakona o zaštiti osobnih podataka. Poziva se i prilaže mišljenje Agencije za zaštitu osobnih podataka i tvrdi da je pravo korisnika socijalne pomoći da njihovi podaci ostanu zaštićeni jače od prava na pristup takvim informacijama. Smatra da je tuženik prije donošenja odluke morao zatražiti mišljenje Agencije te da nije pravilno primijenjen test javnog interesa zbog kojeg se informacija traži. Smatra da za informacije o osobnim podacima o osobama kojima su isplaćene socijalne pomoći javni interes naprosto ne postoji, a da je korisnik mogao zatražiti i dobiti uvid u svaki pojedinačni postupak u kojem je donesena odluka o odobrenju socijalne pomoći.

Zbog svega navedenog, tužitelj traži da Visoki upravni sud poništi tuženikovo rješenje i da mu naknadi troškove postupka u iznosu od 3.125,00 kuna.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se na traženje uvida u upravni spis ne bi primjenjivale odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine” 25/13. i 85/15.). Naglašava da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti bez provedbe testa razmjernosti i javnog interesa, osim ako tražena informacija predstavlja klasificiran podatak. Navodi da je njegov stav da se Zakonom podrazumijeva javni interes odnosno pravo svih fizičkih i pravnih osoba da znaju na koji se način i u koju svrhu koriste javna sredstva. Tvrdi da se davanjem informacije kako je naloženo tužitelju (imena i prezimena i iznosi) ne otkrivaju nikakvi drugi osobni podaci iz postupaka u kojima se rješavalo o odobravanju pomoći jer se radi o tablici koja nema veze s tim postupcima. Tvrdi da je nadležnost Povjerenika za informiranje određena Zakonom o pravu na pristup informacijama koji ne sadrži odredbe o obvezi traženja mišljena od Agencije u postupku po žalbama korisnika, a da takva obveza nije propisana ni za službenike za informiranje u postupku rješavanja zahtjeva za pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija.

Tuženik tvrdi da se u ovom postupku radi o obvezama tužitelja prema Zakonu o pravu na pristup informacijama koje su vezane za otvorenost i transparentnost rada tijela javne vlasti te da je kao odlučujuću uzeo u obzir činjenicu da se u ovom slučaju radi o trošenju proračunskog novca u tijelu javne vlasti. Navodi da je u skladu s člankom 16. stavkom 3. Zakona o pravu na pristup informacijama zaključeno da interes zaštite osobnih podataka ne preteže u pogledu imena i prezimena osoba kojima su isplaćeni određeni iznosi iz općinskog proračuna na ime socijalne pomoći te da je zaštitio podatke koji prema Zakonu o zaštiti osobnih podataka i Zakonu o socijalnoj skrbi trebaju biti zaštićeni. Upućuje na članak 10. stavak 1. točku 8. Zakona o pravu na pristup informacijama kao i na stav ovog suda izražen u presudi poslovni broj: UsII-95/14-5 od 11. ožujka 2015.

Tuženik ostaje kod pobijanog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju rješenja te predlaže odbiti tužbeni zahtjev, time da svaka strana snosi svoje troškove postupka.

Zainteresirana osoba F. M. u odgovoru na tužbu navodi da je predmet ovog spora sama isplata budući da tvrdi da za njeno izvršenje ne postoje opravdani razlozi ili ih nije niti moguće utvrditi. Tvrdi da je podnio zahtjev za pristup informacijama o namjenskom trošenju sredstava proračuna Općine G. za sredstva koja tužitelj proizvoljno naziva „socijalnom pomoći“, iako se prema stanju stvari odnosno priloženoj dokumentaciji ne može potvrditi da se radi o istoj. Tvrdi da je trošak spornih sredstava iskazan na kontu 372 - ostale naknade građanima i kućanstvima iz proračuna i da se navedena stavka sastoji od niza isplata te da se ne može isčitati da se radi o isplatama koje se mogu označiti sa „socijalnom pomoći“. Ne osporava da su te stavke socijalnog karaktera, ali tvrdi da se ne mogu smatrati socijalnom pomoći. Tvrdi da je postupak koji je pokrenuo usmjeren ka utvrđivanju zakonitosti i transparentnosti isplata koje su izvršene na teret proračunskih sredstava. Stoga predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave (čl. 36. st. 4. ZUS-a), sud je, bez održavanja rasprave, na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. ZUS-a), ocijenio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Iz spisa proizlazi da je F. M. podnio tužitelju zahtjev radi ostvarivanja prava na pristup informacijama u kojem traži da mu tužitelj pisanim putem dostavi popis korisnika s iznosima, klasifikacijskog stavka 372 (ostale naknade građanima i kućanstvima iz proračuna) iz izvještaja o prihodima i rashodima Općine G. za period od 1. siječnja do 30. lipnja 2015.

Tužitelj je rješenjem od 8. prosinca 2015. F. M. omogućio djelomičan pristup traženoj

informaciji jer smatra da bi udovoljavanjem zahtjevu došlo do povrede prava zaštite osobnih podataka osoba kojima je isplaćivana naknada. Uz Zakon o pravu na pristup informacijama tužitelj se zvaao na članak 18. Zakona o socijalnoj skrbi („Narodne novine“ 157/13., 152/14. i 99/15.), Zakon o zaštiti osobnih podataka („Narodne novine“ 103/03., 118/06., 41/08., 130/11. i 106/12.) i članak 11. Pravilnika o sadržaju i načinu vođenja evidencije i dokumentacije te načinu i rokovima dostave izvješća jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave („Narodne novine“ 66/15.).

Protiv tog rješenja korisnik je izjavio žalbu koju je tuženik djelomično usvojio te poništio rješenje i odlučio da se korisniku djelomično odobrava pristup preslici tablice Isplata socijalne pomoći Općine G. od 1. siječnja do 30. lipnja 2015. na način da se prekriju kolone JMBG i OIB koje se odnose na imena i prezimena navedenih fizičkih osoba dok je u preostalom dijelu zahtjev odbijen.

Naime, Zakonom o pravu na pristup informacijama je propisano da tijelo javne vlasti može ograničiti pristup informaciji ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka (čl. 15. st. 2. t. 4.) ili može učiniti dostupnim samo dijelove informacije (čl. 15. st. 5.). Kada se radi o informacijama za koje su propisana ograničenja iz članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama, tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji dužno je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa (čl. 16. st.1.). Međutim, informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne su javnosti i bez provođenja testa razmjernosti, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak (čl. 16. st. 3.).

Prema odredbi članka 2. stavka 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka („Narodne novine“ 103/03., 118/06., 41/08., 130/11. i 106/12. – pročišćeni tekst) osobni podatak je svaka informacija koja se odnosi na identificiranu fizičku osobu ili fizičku osobu koja se može identificirati; osoba koja se može identificirati je osoba čiji se identitet može utvrditi izravno ili neizravno, posebno na osnovi identifikacijskog broja ili jednog ili više obilježja specifičnih za njezin fizički, psihološki, mentalni, gospodarski, kulturni ili socijalni identitet.

U predmetnom slučaju tužitelj je kao razlog uskrate tražene informacije naveo zaštitu osobnih podataka pri čemu se u rješenju pozvao na odredbu članka 15. stavka 2. točke 4. i 7. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Uvidom u priloženu tablicu isplata socijalne pomoći za sporno razdoblje utvrđeno je da ona osim imena i prezimena sadrži i druge osobne podatke (JMBG i OIB) te bi i prema ocjeni tuženika omogućavanjem pristupa informaciji o osobama iz navedene tablice došlo do povrede odredaba Zakona o zaštiti osobnih podataka. Iz tog razloga je ocijenjeno da se u tom dijelu pristup informaciji može ograničiti radi zaštite osobnih podataka, odnosno da u odnosu na taj dio zahtjeva prevladava potreba zaštite osobnih podataka u odnosu na javni interes.

Ovo iz razloga što uvidom u JMBG i OIB osoba s tablice kojima su isplaćena naznačena sredstva dolazi do neovlaštenog korištenja osobnih podataka od strane treće osobe u svrhu koja nije podudarna sa svrhom s kojom je tužitelj prikupio osobne podatke te je moguća zlouporaba tih podataka.

Slijedom navedenog tuženik je pravilno ocijenio da je dopušteno i na zakonu utemeljeno djelomično omogućiti pristup zatraženoj informaciji, uz razložno obrazloženje s koji je suglasan i ovaj sud. Pri tome je, uzimajući u obzir da je riječ o informaciji koja sadrži osobne podatke (JMBG i OIB) koji podliježu ograničenju iz članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, pravilno ocijenio da se preostali dijelovi tražene informacije mogu učiniti dostupnim jer je u predmetnom slučaju riječ o raspolaganju javnim sredstvima.

S obzirom na sve navedeno, tuženik je pravilno primijenio odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama i Zakona o zaštiti osobnih podataka, stoga je sud, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U Zagrebu 6. srpnja 2017.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.